

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

EN RASK TUR RUNDT OM SØERNE

"Skat, jeg snupper lige en rask tur rundt om søerne!" Snupper??! En rask tur?? Hvordan kunne jeg overhovedet bruge så letsindige vendinger? Er der en eller anden arrig alien fra *Mars attacks* der i nattens mulm og mørke skiftede min hjerne ud med en bævers testikel? Hvad jeg skal ud på nu, er jo ikke noget man bare 'snupper'!

Først går det ellers meget let. Jeg tager et par hurtige, lette skridt hen ad Møllegade, så sætter jeg langsomt farten op, og i løbet af nul komma fem sprinter jeg sorgløst ned ad Guldbergsgade. På Skt. Hans Torv render jeg ind i det lykkeligste par der findes. De er solbrændte, de smiler altid, og lige nu står de begge med en frisk Paradis-is i hånden. De har aldrig været lykkeligere.

Jeg prøver at komme på højde med deres lykke, og da jeg ikke har tid til at stille mig i kø en times tid for at få fingre i Københavns pt. mest eftertragtede vare – Paradis-isen – må jeg ty til andre midler. Så jeg viser stolt mine splinternye løbesko frem. Adidas – *Running Classics*. Jeg smager på ordene, selv om jeg intet aner om løbesko. Det gør de heldigvis heller ikke, men vi er alle enige om at det ganske enkelt er et par fremragende sko jeg dér har fået erhvervet mig.

Skoen gør mig lykkelig. Næsten lige så lykkelig som mit vennepar. De er helt blanke og skinner som jomfruelige diamanter i solen. Jeg kan næsten ikke vente med at tage dem ordentligt i brug. Det kribler i mine tæer, og blodet i mine årer bobler og syder og er nærmest ved at sprænges i bar iver efter at komme ud og *rigtigt* få rørt sig.

Jeg siger pøj pøj til verdens lykkeligste par og spurter ned mod vandet. Man bliver jo helt høj i hovedet når man sådan løber rundt, dit hoved sprutter som en manisk vulkan af al den herlige endorfin der sprinter ned igennem kroppen og nærmest får den til at svæve til himmels. Sådan har jeg i hvert fald hørt trænede atleter tale om det.

For mig er det lidt anderledes. Allerede efter få meter begynder min venstre fod at skarve. Men hvad fanden – andet kunne man jo ikke forvente af et par splinternye sko. Adidas. Running Classics. De kan bære mig herfra og til Søborg hvis det skulle være. Så jeg løber fro videre. Himlen er blå, og solens stråler slår kolbøtter i først Sortedams Sø, så Peblinge Sø, så... av, for helvede! En jagende smerte skyder pludselig ind mellem mine ribben... kom nu, gamle dreng, du ka' godt... Skt. Jørgens Sø... fuck, åh nej... dér er smerten igen... nu sker det, jeg dør... mine lunger er krøllede helt sammen... der er ikke mere luft... løb... løb... videre!... videre!... kom nu, gamle svinger...

Alting flimrer for mine øjne, solen rutsjer rundt på himlen og trykker sig stegende ned i nakkens nervebaner. Biler og bygninger sejler omkring mig. Men så skimter jeg pludselig noget langt, langt ude i horisonten... Krydset ved Danas Plads!

Jeg be'r til Gud om han ikke nok vil skifte lyset til rødt inden jeg når frem. Toppen af min højre lunge presser sig ud mellem mine tænder. Dette kan ikke være meningen. Det er jo umenneskeligt. Jeg stirrer stift frem mod trafikrydset der dingler hovent forude. Kom nu – vis nu nåde, kære store, højtærede trafikryds. Skift til rødt! Forbarm dig over denne enfoldige tåbe der lod sig friste og lede på vildveje af sine nyindkøbte løbesko (Running Classics min mås!) Selv en trafikregulering må da have et hjerte!

Jeg prøver at skubbe lungen ned i ganen med tungen, vakler prustende et par skridt frem – og så sker det! Endelig! Lyset skifter! Den djævelske grønne farve viger for den guddommelige røde. De højere magter har undt mig et par dyrebare sekunder. Men det er en stakket frist, og netop som min lunge atter har lagt sig til rette mellem tredje og fjerde ribben, skifter lyset igen. Sådan er verden. Der er ingen nåde. Men til helvede med det! Jeg er frisk! Jeg er klar! Jeg har Adidas Running Classics på. Intet kan stoppe mig! Intet!!!

Resten af turen husker jeg ikke. Men det har helt sikkert været en fantastisk oplevelse, og sjældent har jeg haft det bedre end da jeg bagefter væltede om i armene på verdens lykkeligste par der stadig stod på Skt. Hans Torv og guffede verdens bedste italienske is i sig.